

Kunstvereniging Diepenheim

Drawing Centre Diepenheim

Negende Tekeningencahier

Carlijn Mens

Preserved places

Negende Tekeningencahier

Inleiding

In de eerste ideeën die Kunstvereniging Diepenheim formuleerde in haar beleidsplan om een Drawing Centre te realiseren werd al aangegeven dat met de gehoopte extra aandacht voor het hedendaagse tekenen er niet alleen kon worden volstaan met tentoonstellingen. Door middel van het organiseren van masterclasses, symposia en artists-in-residence en het publiceren van Tekeningencahiers zouden de activiteiten in een breder kader moeten worden geplaatst.

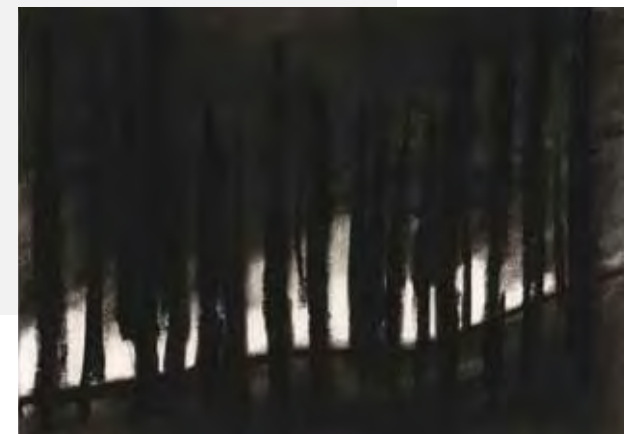
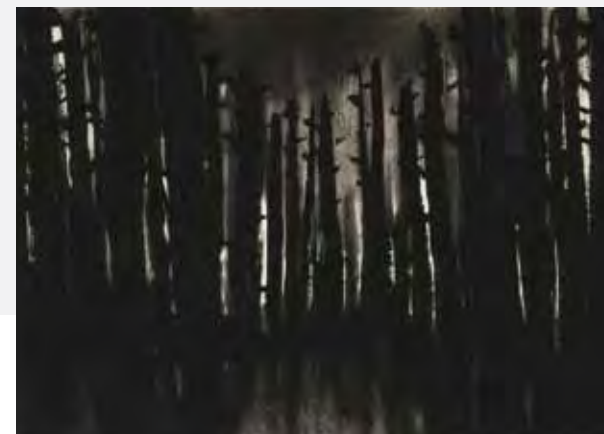
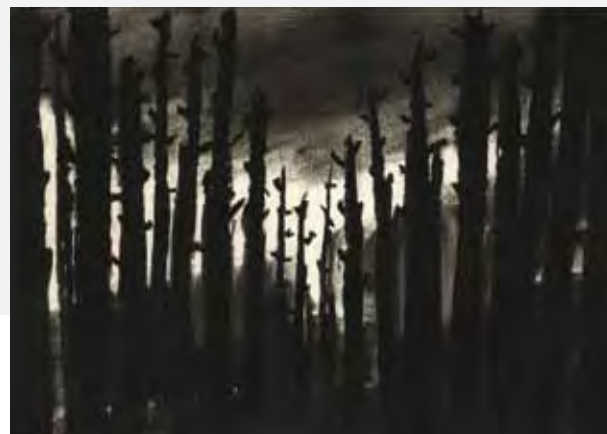
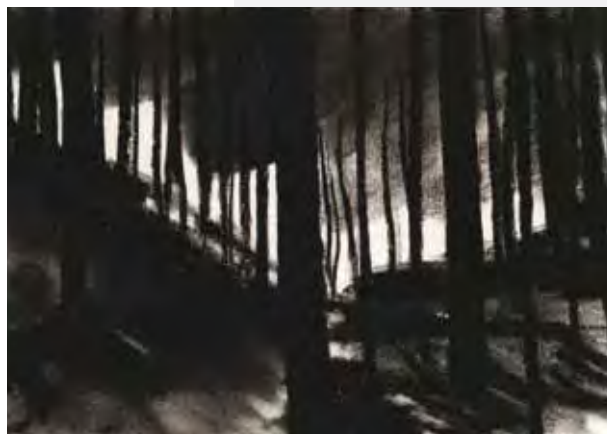
Na een eerste gesprek met de toenmalige directeur van het Fonds voor de Beeldende Kunst, Vormgeving en Bouwkunst in Amsterdam, Lex ter Braak, werd al snel duidelijk dat het idee van een artist-in-residence, specifiek gericht op tekenen, in goede aarde viel. Het feit dat het Fonds BKVB over de hele wereld ateliers voor kunstenaars ter beschikking stelt en slechts een enkele locatie in Nederland, maakte het plan nog boeiender. De gesprekken en een plan op papier leidden uiteindelijk tot de afspraak dat het Drawing Centre Diepenheim voor twee jaar een artist-in-residence, speciaal op tekenen gericht, zou krijgen. Dit idee loopt vooruit op de ontwikkelingen binnen het project KunstWerk Diepenheim, waarbij de oude kern van Diepenheim wordt getransformeerd tot een brandpunt van culturele bedrijvigheid, met de bouw van een kunst- en theaterwerkplaats met daaraan gekoppeld faciliteiten voor vier gastateliers.

Voor de primeur van de eerste residency kwam al snel de naam van Carlijn Mens als mogelijke kandidaat bovendrijven en op 1 november 2011 startte zij haar verblijf voor drie maanden in Diepenheim. Tussentijds maakte ze een installatie in het Ottenhuis die met veel enthousiasme is ontvangen en door vele bezoekers werd bezocht en gewaardeerd. In de loop van 2012 komt er nog een uitgebreidere tentoonstelling en met de publicatie van dit Tekeningencahier wordt de werkperiode gedocumenteerd en afgerond.

Dit uitgebreide Cahier geeft inzicht in de 'aanloop' van Carlijn Mens naar haar verblijf in Diepenheim en laat projecten zien die zij op verschillende locaties in de natuur heeft uitgevoerd.

Het startpunt van wat zij **Preserved Places** heeft genoemd begint met een reusachtige tekening die ze in de door brand aangetaste bossen van Schoorl maakte. Aansluitend onderzocht zij in het 'Steigerwald' van Herman de Vries in Zuid-Duitsland de karakteristieke eigenschappen van die plek in de natuur hetgeen uiteindelijk leidde naar Diepenheim, waar zij door middel van foto's, film en vele tekeningen de confrontatie met het Twentse landschap aanging.

Kunstvereniging Diepenheim

Over de mens Carlijn

De eerste keer dat ik Carlijn ontmoet, word ik aan haar voorgesteld door Willem Röling, bijgenaamd *de postduif* vanwege zijn heen en weer pendelen tussen alle partijen in de kunstwereld. Willem doet geheimzinnig. Hij meldt me, dat een familielid van Carlijn werk van mij bezit. Topstukken uit mijn topperiode. Fijn, zo weet ik weer waar zich wat bevind. Een geruststellend idee, het blijkt in goede handen te zijn.

Carlijn vertelt over haar project **Preserved Places**. Het is het jaar van de bos- en duinbranden in Bergen en omstreken. Telkens rijden brandweerwagens af en aan langs ons huis. Bedreigend en onheilspellend. Ze zoekt ruimte om daar een groot werk over te kunnen maken. Ik leen haar mijn grote atelier in Den Helder. Zo leer ik haar langzaam kennen. Ik ben onder de indruk van haar tekentalent. Met houtskool, verbrand hout, is ze virtuoos. Ze legt schaduwen vast en tekent het licht. Als ze de sleutels terugbrengt, laat ze me terloops wat kleine tekeningen zien van boslandschappen. Ze weet niet wat ze ermee aan moet. Het is kitsch, zegt ze. Ze vertelt over haar opleiding bij Ruud Wackers, die verguist door de officiële kunstwereld zijn Academie sloot en naar Frankrijk vertrok. Eigenlijk schaamt ze zich ongewild een beetje voor deze achtergrond. Ze wil geen verkeerde indruk geven. Ze kent de officiële kunstwereld met zijn snoeiharde vooroordelen. Bij mij is ze met dit dilemma aan het goede adres. Ik leg uit, dat dit juist is wat haar zo bijzonder maakt. Deze uitersten in haar werk intrigeren me en maken haar tot de grote kunstenares, die ze is.

Lotus, mijn zoon van 11, wil al tijden een poes. Ik weet het lang tegen te houden, maar geef hem uiteindelijk, waar hij recht op heeft. Het wordt een katertje: Tover.

Carlijn heeft ook een nest. Zo lopen we *en famille* bij elkaar binnen. Ik ontmoet haar gezin. Haar Zweedse echtgenoot, die ze verkoos boven vele anderen na een jaar lang te hebben gedate. Omdat hij haar niets vroeg, niets van haar verwachtte, bleef ze bij hem. Achter elke sterke vrouw staat een sterke man.

Met Carlijn praat ik over onze kinderen. Hoe ze ze mist tijdens haar verblijf in Diepenheim. Ik herken de eenzaamheid van haar ambitie en deel in haar moederlijke zorg. Hoe je als kunstenaar kunt slagen en tegelijk je privéleven kunt ontwikkelen in een hachelijke balans?

Carlijn loopt niet weg voor haar angst, maar gaat het gevecht aan. Hoe kan ze zich ontwikkelen in het mijnenveld van de kunstwereld? Niet door ervan weg te lopen, maar juist door de confrontatie aan te gaan: *Preserving the artist*.

Ze vraagt of ze mijn portret mag tekenen. Niet alleen van mij, maar van al die kunstenaars, waar ze misschien tegenop kijkt, maar vooral respect voor heeft. Een verzameling oudere heren. Herman de Vries, Ger van Elk, J.C.J., Armando, Daan van Golden e.a. *I feel flattered*. Ik krijg een unieke kans te zien hoe ze werkt. Snel, geconcentreerd, wetend wat ze wil. Het resultaat is fabuleus. Ik ben het ten voeten uit. In rolstoel met sigaret. Alsof ik net uit beeld ben gereden, sneller dan mijn eigen schaduw.

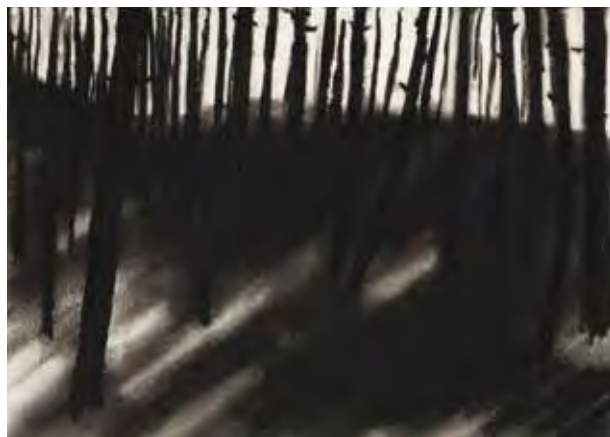
Ik voel het als een groot voorrecht Carlijn te mogen kennen. Chapeau!

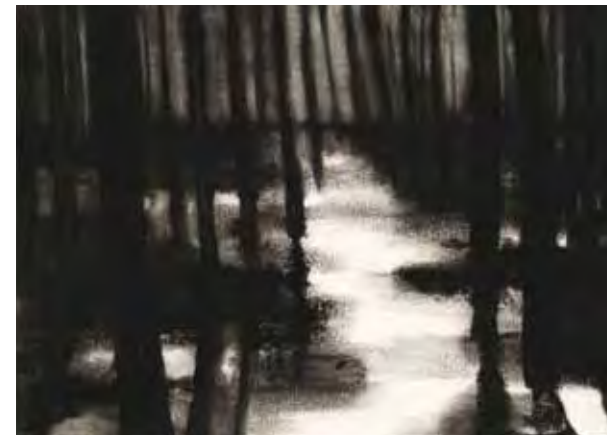
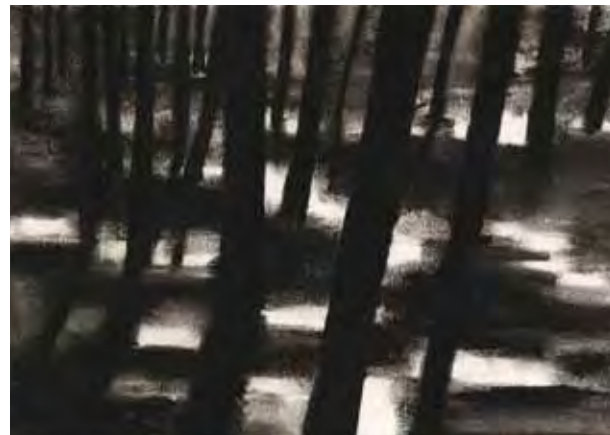
Jan Arends schrijft dat om pijn te schrijven weinig woorden nodig zijn. Mijn woorden zijn wellicht te veel en daarom te weinig voor dit prachtige mens!

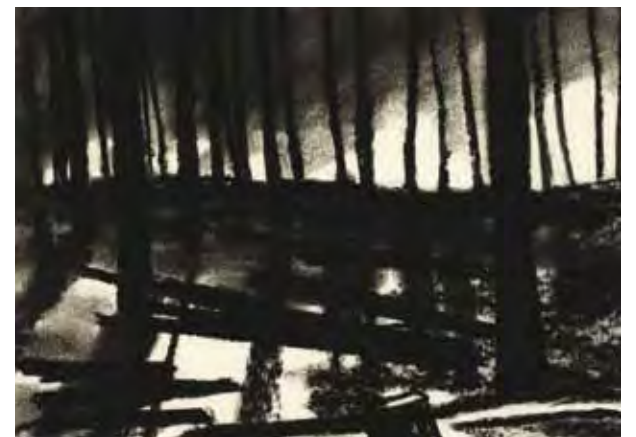
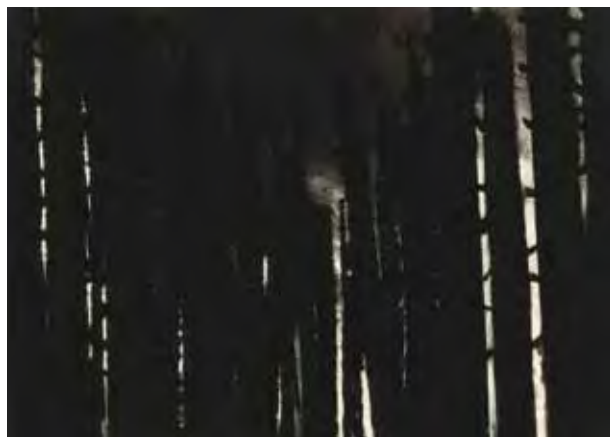
Het licht heeft tenslotte geen duisternis nodig om te kunnen bestaan.

Rob Scholte

dit is

Wat is de werkelijkheid van een schaduw. Ze is er en ze is toch niet. Schaduw heeft geen materie. Ze heeft materie en licht nodig, dan is het er. De schaduw is een resultaat van het proces waaraan we deel hebben. Het proces dat is en zich eindelijk manifesteert. De schaduw is een niet materiële manifestatie. een aspect uit dit proces.

de wereld die we kunnen zien, voelen, ruiken, horen is vol geheimen die alle openbaar zijn.

Carlijn mens is bezig met de veelzijdige manifestaties van een aspect van dit werken in haar / in ons bewustzijn zichtbaar te maken. dat is wat de kern van kunst uitmaakt.

ik volg haar werk met interesse en spanning omdat het tot in zicht vaart, tot herkennen, tot kennis. Zoals Mondriaan al zei, "kennen, weten, is geluk". wat mij betreft is geluk een maat voor alles wat wij doen.

een schaduw is niet aanvatbaar. het proces waar het deel van uitmaakt is altijd in beweging. zo is de tekening van schaduwen in het otterhuis aangevuld, gecompleteerd, met film. zo herkennen we de dynamiek van het proces.

We geven de dingen, de gebeurtenissen, een naam, een woord, een begrip. begrip komt van grijpen, maar de

Schaduw geeft geen houvast. Maar ze is.

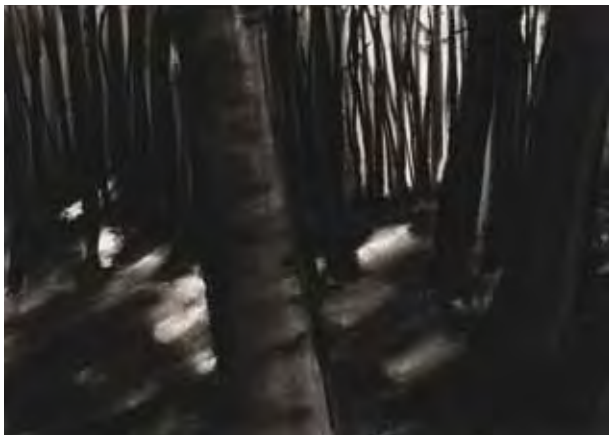
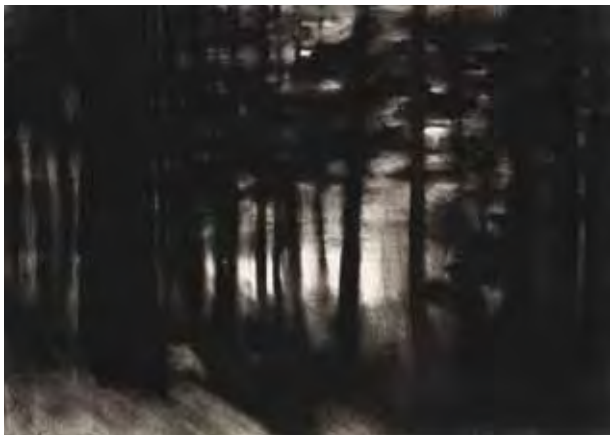
Carlijn's werk is van sterke esthetiek. esthetiek komt van het Griekse *aisthétikós*: waarnemen, en van *aisthénesthai*: waarneemen. Waar nemen. dat heeft van doen met waarheid. zo werd in de 18e eeuw de filosofie van de waarheid van de zinnelijke ervaring de zelfde waarde toegerekend als die van het verstand.

eerst de waarneming, ervaring, beleven, beleving, daarvan komt inzicht, daarna pas, zo nodig, het verstand met de woorden en begrippen.

Carlijn vertelde eens van vroege herinneringen van waar haar dromen naar toe gaan. naar een landschap met licht en schaduw waar ze doorheen rent, van lichtvlek naar lichtvlek, door kruispaden, springt over omgevallen bomen. ze krijgt lucht in haar lijf en is darter.

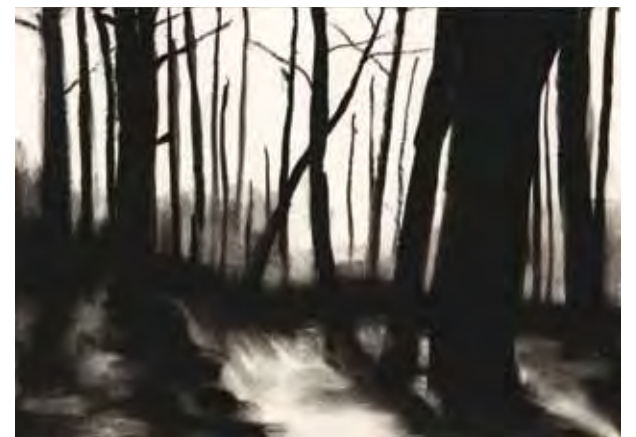
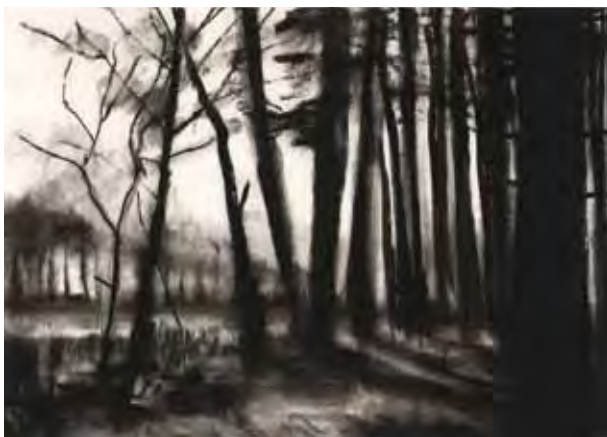
hae heerlijk dacht ik de wereld te kunnen ervaren als was je een vlinder.

het is

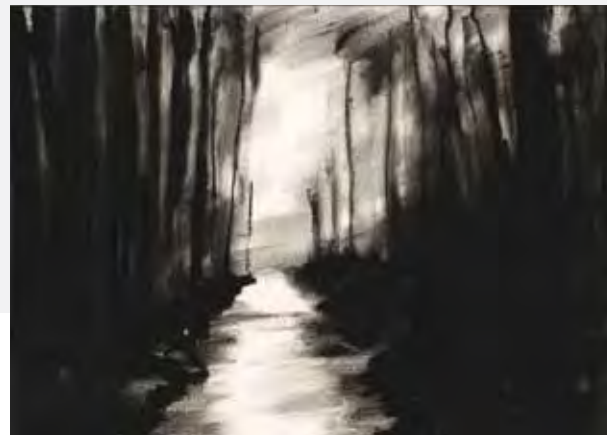

Carlijn Mens

Het vinden van een onderwerp voor een kunstenaar, waarbij hij of zij de indruk heeft dat het kan leiden tot een serie substantiële werken is vaak een kwestie van toeval. Natuurlijk kun je door lezen, plaatjes kijken, andere kunstwerken bestuderen wel op eigen ideeën komen, maar het gelukkig toeval dat bijvoorbeeld de natuur kan aandragen, doordat het iets aanreikt dat grenst aan een metafysische ervaring en maakt dat de kunstenaar niet alleen dieper geraakt kan worden, maar ook in staat is dieper op het onderwerp in te gaan. En dan volledig gestuurd te worden door de eigen gevoelens en gedachten. Hoe tragisch ook vormde een grote bosbrand in het duingebied van Schoorl de aanleiding tot verkennend werk van Carlijn Mens. Ze geeft met de titel *Preserved Places* al aan dat het haar gaat om het vastleggen van plekken die voor haar bijzonder zijn en die haar inspireerden tot eindeloos veel kleine tekeningen, maar ook tot werken van extreem grote formaten. Carlijn Mens wil ook meer dan het alleen maar tekenend en filmend vastleggen van het landschap met die recente geschiedenis. De tekeningen worden ook plaatsen van beeld, waarin een zekere magie zit, mystiek ook vooral in dat donkere houtskool, angst ook, maar er wordt eveneens toekomst getekend in de werken. Het worden tekeningen die zich als het ware thuis lijken te voelen in een verlangen naar de toekomst, naar nieuwe groei en ontwikkeling. Door hun aanwezigheid zijn zij een nieuw bewustzijn, waarin de schoonheid en het sublieme wel om voorrang lijken te strijden. Er is een aantrekkelijk idee over schoonheid dat teruggaat naar Plato en Plotinus en dat langs verschillende wegen in het christelijke theologisch denken is opgenomen. Schoonheid zou dan namelijk een *uiteindelijke waarde* zijn. Iets wat we nastreven omwille van zichzelf en waarvoor geen verdere specifieke reden zou hoeven te bestaan. Iets wat dus verrekt veel lijkt op die innerlijke drang van de kunstenaar ‘iets’ te maken. Vooral iets te maken wat er nog niet eerder was en daarmee bewust of onbewust de zoektocht naar het oorspronkelijke ten minste te hebben ingezet.

De zwart-wit tekeningen van Carlijn Mens, die zij in het landschap maakte, zijn visuele verslagen van hoe zij schaduw ziet om licht te vangen en bepaalde momenten, dus tijd vast te leggen. In dikwijls meterslange tekeningen, die ze uitrolt in de natuur, zet ze de eerste stappen door letterlijk schaduwen op het papier te tekenen of te documenteren zoals Carlijn Mens zelf zegt, en daar, doordat het licht verschuift, soms ingewikkelde finale tekeningen als eindresultaat uit te halen. Het proces is van groot belang en het tekenen ter plekke heeft tot gevolg dat het werk voor het grootste deel ter plekke al een definitieve vorm heeft gekregen. Al wordt er, om de intensiteit nog sterker te maken, soms in het atelier ook aan doorgewerkt. Bij Carlijn Mens is dat landschap dus bijna een decorstuk dat haar, vooral als de zon schijnt natuurlijk, mogelijkheden oplevert om die schaduwen en dat licht te vangen. Schaduw is voor haar een aspect van de werkelijkheid, zoals het licht en dus de zon dat ook moet zijn. Naast het maken van die grote tekeningen ontstaan er dikwijls ook heel kleine werken die een directe schoonheid hebben en in series gepresenteerd soms filmstills lijken.

In een recente tekeningeninstallatie *A Preserved Place* in Museum Belvédère in Oranjewoud/Heerenveen liet zij in een vierkante ruimte van 6 x 6 meter een tekening helemaal rondom over de muur lopen. Je bevond je zo als bezoeker in een artificiële licht- en schaduwwereld, waarin zij waargenomen bewegingen in de natuur had stilgezet. Door de wijze van tekenen en de kracht van de oplichtende witte vlekken en de intens zwarte plekken van schaduwen van stammen en een bladerdak, creëerde zij een dynamische eigen wereld.

Met een andere tekeningeninstallatie met de titel *Preserved Places* in het Ottenhuis in Diepenheim gaf Carlijn Mens aan dat ze haar ervaringen als artist-in-residence ter plaatse met bijzondere plekken op een experimentele manier wilde documenteren en in zekere zin voor haar zelf ook beeldend wil ‘reserveren’. Dit laatste was dan natuurlijk figuurlijk en bij het zien van de installatie is erg goed te volgen wat de omgeving en Diepenheim dus in het algemeen met haar deed. De installatie kreeg de specifieke titel *Shadows of moments passed* mee. Deze verwijst in eerste instantie naar haar allereerste beeldende herinnering. Toen zij als kind eindeloos kon kijken naar de bewegingen van licht en donker. Veel werk komt voort uit die ervaring en die herinnering die zij nu op een volwassen manier zichtbaar wil maken om zo de vluchtigheid niet te verliezen.

Schaduwen van momenten uit het verleden.
Schaduwen van vergane momenten.

Haar fascinatie voor natuur, en heel speciaal dus voor schaduw en licht, heeft ze aanvankelijk vastgelegd op een video die ze maakte in de bossen bij Schoorl. Dit bewegende, geprojecteerde beeld is haar startpunt geworden in Diepenheim voor een veel ruimer onderzoek dan het alleen maar maken van tekeningen van plekken die haar boeide. Carlijn Mens probeerde in haar installatie in het Ottenhuis op een inventieve, krachtige wijze bewegende beelden te combineren met direct op de muur getekende houtskoolwerken en speelde het ook klaar om die, op de Diepenheimse natuur gebaseerde kleine tekeningen op papier, eveneens in de hele installatie te integreren. Door de wijze van presenteren van die kleine tekeningen ontstond ook weer dat idee van een filmisch beeld en zo maakte ze in feite de visuele cirkel in deze installatie rond in relatie tot haar start: de video. Carlijn Mens' fascinatie voor donker en licht vond zijn voorlopige apotheose in die installatie in het Ottenhuis. Zij heeft daarmee een verdere stap gezet in haar ontwikkeling en zo haar eigen werkelijkheid geschapen.

Het alleen maar vastleggen van de natuur in de beeldende kunst is door de filosoof Hegel ooit omschreven als een onmogelijkheid. Dat niet alleen, hij vond zelfs dat de natuur niet in de kunst thuishoorde, omdat zij niet te evenaren zou zijn. Kunstenaars die met of naar de natuur werken zijn zich hier naar mijn idee, meer dan van bewust en daarom 'gebruiken' ze in feite die natuur om tot oorspronkelijke beeldend werk te komen. Om soms juist alles naar hun hand te zetten. De natuur is de aanleiding in haar verleiding die zij ook is.

Een kunstwerk, een tekening is een ondeelbare eenheid. Die eenheid gaat een relatie aan met ons, publiek, als het werk ergens wordt getoond. En geeft direct de relatie aan tussen waarheid en bewustzijn, begrenst door, wat de filmer en schrijver Andrei Tarkowski noemde: de euclidische ruimte. Hij schreef in zijn boek *De verzegelde tijd*:

Observatie ligt altijd ten grondslag aan het filmische beeld, dat van meet af aan met de fotografische afbeelding verbonden is geweest. Lang niet iedere momentopname geeft echter een zeker beeld van het lezen. Door de keuze van de kunstenaar voor het beeld beschrijft het

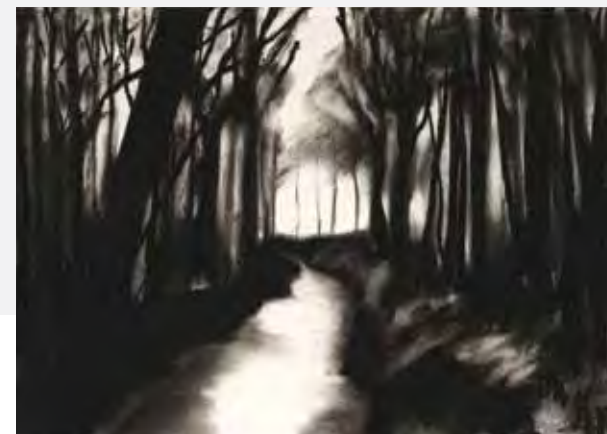
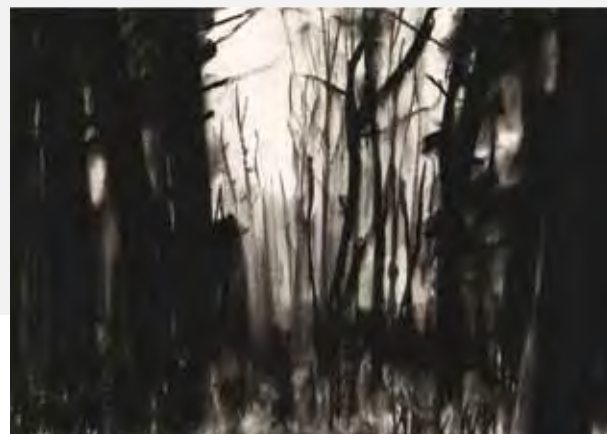
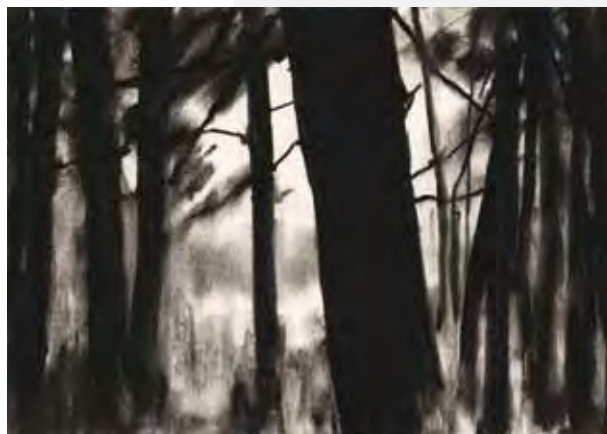
meestal niet meer dan een specifiek aspect. Naturalistisch vastgelegde feiten zijn volstrekt ontoereikend om een filmisch beeld te laten ontstaan. Het scheppen van een beeld in film berust op het vermogen de eigen ervaring als een observatie weer te geven.

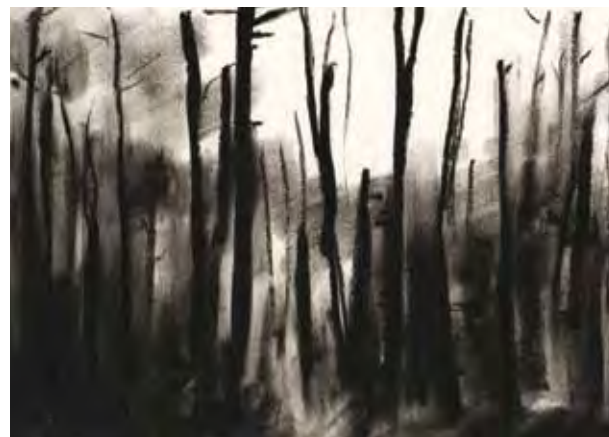
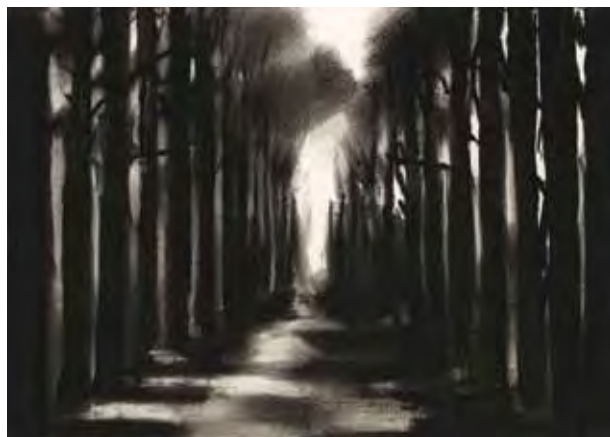
En in deze constatering kun je voor film natuurlijk evengoed beeldende kunst invullen. Het is niet voor niets dat ik deze filmer hier citeer. In veel van zijn films vormde het landschap een zo wezenlijke plek om zijn personages een zekere droevigheid, melancholie en eenzaamheid mee te geven, die evident kan zijn bij ons, kleine wezens, in die grootsheid van een landschap. In relatie tot het werk van Carlijn Mens zegt ze zelf dat ze 'door die zwartheid heen moet om licht te kunnen creëren'.

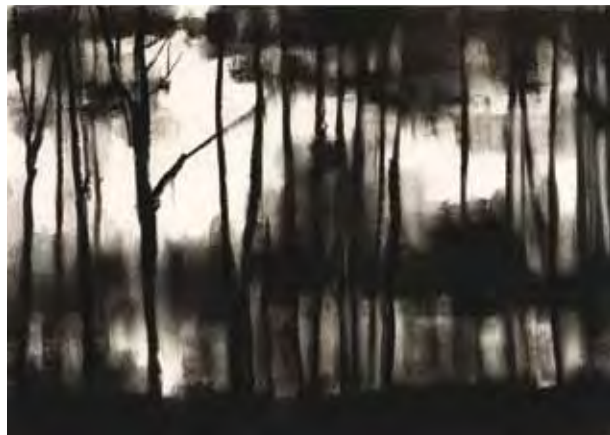
Een van haar finale werken die ze maakte werd op het 'podium' in het gebouw van de Kunstvereniging Diepenheim opgehangen en is een tekening die als een waterval naar beneden komt en die door die manier van ophangen iets magisch heeft. Schaduwen die deels samen kluwen en naar boven reiken. Het werk is ontstaan als documentatie van een plek in het Sterrebos. Door het inzicht dat het samengebalde van die schaduwen en het anders ophangen op een monumentale verticale manier werd het Carlijn Mens nog meer duidelijk dat andere manieren van documenteren ook kunnen leiden tot verrassende presentatie, waarmee een volgende stap in een ontwikkeling is gezet.

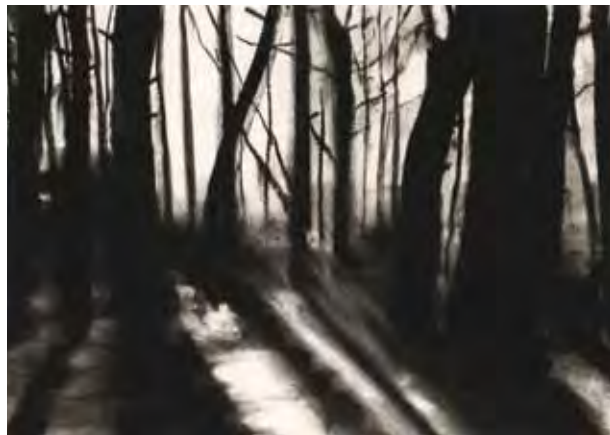
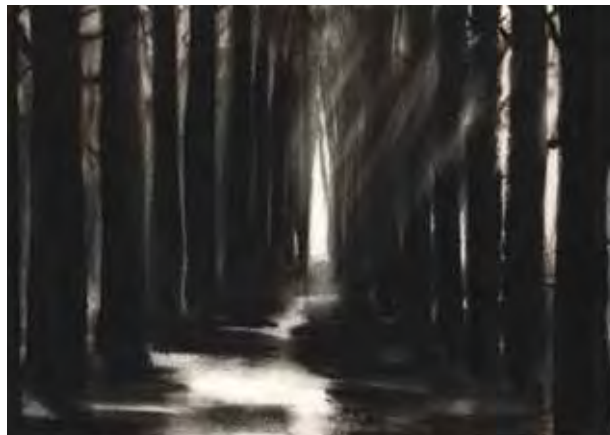
Een goede tekening kan niet eenzijdig zijn. En Carlijn Mens maakt veel goede tekeningen, dat moge duidelijk zijn. Sommige van de tekeningen zullen tegenstrijdigheden van verschijnselen als directheid versus schoonheid 'neutraliseren' en het beeld op een ander begripsniveau brengen. Sommige tekeningen tonen pure schoonheid, wellicht bijna het sublieme, al dan niet zo bedoeld door de maker. Sommige tekeningen houden je in de ban omdat ze raadselachtig zijn in hun duister. En zoals woorden in feite hun eigen territorium hebben, zo hebben beelden dat ook en tekeningen daarbinnen weer op een hele specifieke manier. Al de werken van Carlijn Mens zijn ook een sublimering van ruimte en tijd. Het is ook altijd het begin van dialoog.

Arno Kramer
Curator Drawing Centre Diepenheim

Schaduwen

In de loop van een halve eeuw, waarin ik heb geleefd, heb ik mijn schaduwen opgezocht, soms verstopt in tenten zonder ingangen of zomaar tussen twee vellen papier.

Zo ontmoette ik Carlijn Mens, die met schaduwen bezig was van anderen. Zowel van de mens als bomen met bladeren. Repen wit papier in bos of als reflectie van een mensbeeld. Zij vroeg mij ook in haar schaduwen te treden, echter dit weigerde ik, omdat ik niet tweedimensionaal weggezet wilde worden, en liever ruimtelijk wil blijven. Zodoende kon ik uitstekend naar haar resultaten kijken en haar bewonderen voor haar

moed. Met andere kunstenaars zou mij dat niet lukken, de vonk moet overschieten en de schaduw oplichten.

Zo was ik nog l.l. bij verschillende exposities in den lande. Ik had er weinig mee en zou met geen van hen in een dialoog willen treden. Met jou dus wel, maar waarom? Mogelijk omdat ik een link naar mijn eigen werk voel?

Cornelius Rogge

Eerste artist-in-residence

Het project **Preserved Places** van Carlijn Mens is het resultaat van de eerste artist-in-residence-periode in het onlangs geopende Drawing Centre Diepenheim. De ambitie is om op termijn naast deze prachtige nieuwe presentatieplek ook een internationaal georiënteerd gastatelier te openen waarbij de ontwikkelingen van de hedendaagse tekenkunst centraal staan. Het Mondriaan Fonds is *proud to be associated* – om het op zijn Amerikaans te zeggen – met dit initiatief van Kunstvereniging Diepenheim. Met het bijzondere project van Carlijn Mens is een eerste start gemaakt.

Het Mondriaan Fonds ziet de samenwerking als een pilot project, een proef met binnenlandse gastateliers. Zij wil hiermee inspelen op de groeiende vraag van beeldend kunstenaars om in een tijdelijk atelier op locatie te werken en zich te laten inspireren tot bijzonder nieuw werk, onderzoek of experiment. Het Mondriaan Fonds hoopt met het aanbieden van ateliers in eigen land bovendien een bijdrage te leveren aan een grotere binnenlandse mobiliteit van kunstenaars om zo tot uitwisseling van ideeën en inspiratiebronnen te komen.

Steven van Teeseling

Mondriaan Fonds

coördinator bijzondere projecten en pilotprojecten

CV

Carlijn Mens

Hardinxveld-Giessendam (1972)

Woont en werkt in Schoorl en Den Helder, Nederland

Dutch Art Institute (DAI), Enschede

Postgraduate Research and Practice in Art – Master of Fine Art

Akademie voor Kunst en Vormgeving / St. Joost,
's Hertogenbosch – Bachelor of Fine Art.

carlijn@xs4all.nl

www.carlijnmens.nl

Werkomschrijving

2 – 10

Fragmenten van een verwoest landschap, Schoorl

14,8 x 21 cm | houtskool op papier | 2009-2010

4 – 5

De duinen van lucifer, Schoorl

11,8 x 73,5 cm | houtskool op papier | 2010

6 – 7

Preserved Places, Schoorl | documentatiefoto

196 x 4000 cm | 2010

8 – 9

Preserved Places, Schoorl | studio foto, overzicht en detail

196 x 4000 cm | houtskool op papier | 2010

10 – 11

Preserved Places, Eschenau | documentatiefoto | augustus 2011

Steigerwald, Eschenau – Duitsland, herman de vries
196 x 830 cm

14 – 15

Fragmenten van een open landschap, Eschenau

14,8 x 21 cm | houtskool op papier | 2011

Dialogue, documentatie- en detailfoto, augustus 2011 | Steigerwald, Eschenau - Duitsland

16 – 17

Dialogue, Steigerwald, Eschenau – Duitsland

42 x 59,4 cm | houtskool op papier | 2011

18 – 30

Fragmenten van een landschap zonder angst, Diepenheim

14,8 x 21 cm | houtskool op papier | 2011

18

Lindgehrn, Steigerwald, Eschenau – Duitsland

196 x 230 cm | houtskool op papier | 2011

19

Bohlberg, Steigerwald, Eschenau – Duitsland

196 x 235 cm | houtskool op papier | 2011

20 – 21

Preserved Places, Diepenheim, documentatiefoto, november 2011 | 970 x 196 cm

26 – 27

Shadows of moments passed, Ottenhuis,

Diepenheim | tekening / video-installatie

450 x 900 cm – 380 cm hoog | houtskool op de wand, video-projectie | 2011

28 – 29

Shadows of moments passed, Ottenhuis,

Diepenheim | tekening / video-installatie

30 – 31

A different shade of reality, detail (30)

in Kunstvereniging Diepenheim

Preserved Places, Sterrebos, Diepenheim

970 x 196 cm | houtskool op papier | 2012

32 – 33

A Preserved Place, Schoorl, maquette-tekening voor Museum Belvédère

10 x 111 cm | houtskool op papier | 2011

32

Preserved Place, Schoorl

160 x 196 cm | houtskool op papier | 2011

33

Charred landscape, Schoorl

160 x 196 cm | houtskool op papier | 2011

34 – 35

A Preserved Place, Bos te Schoorl

Installatie Museum Belvédère, Heerenveen

196 x 600 cm (2x) | houtskool op papier | 2011

36 – 37

De duinen van lucifer, Schoorl

10,8 x 63,8 cm | houtskool op papier | 2010

37

Shadows of moment passed, studiofoto, installatie

Ottenhuis, Diepenheim

38

Charred Landscape

160 x 196 cm | houtskool op papier | 2010

In de reeks Tekeningencahiers verschenen:

- Eerste Tekeningencahier** Kunstmoment Diepenheim 2008 • Masterclass 2008 Marcel van Eeden • 2008 Preludium 1 • 2009 In dit uitzicht
- Tweede Tekeningencahier** Symposium Hedendaagse Tekeningen
- Derde Tekeningencahier** Shelagh Keeley
- Vierde Tekeningencahier** Marijn Akkermans
- Vijfde Tekeningencahier** Kunstmoment Diepenheim 2009 • Masterclass 2009 Elly Strik • 2009 Elly Strik • Symposium Hedendaagse Tekeningen 2009 • 2010 Preludium 2 • Masterclass 2010 Shelagh Keeley • 2010 Shelagh Keeley • Kunstmoment Diepenheim 2010 • 2010 Marijn Akkermans • 2011 Preludium 3
- Zesde Tekeningencahier** Hans de Wit
- Zevende Tekeningencahier** Opening Drawing Centre Diepenheim
- Achtste Tekeningencahier** 'Gezichten'

Kunstvereniging Diepenheim Drawing Centre Diepenheim

Negende Tekeningencahier

Carlijn Mens *artist-in-residence* in Diepenheim

van november 2011 t/m januari 2012

Redactie

Carlijn Mens | Kunstvereniging Diepenheim

Teksten

Arno Kramer | Cornelius Rogge | Rob Scholte | herman de vries | Steven van Teeseling

Fotografie

Agnes Booijink | Rik Klein Gotink | Carlijn Mens | Jasmijn Weener

Vormgeving

Sepp Bader

Druk

Laserline | Van Marle Grafische Bedrijven

Oplage

250 exemplaren

Dank

aan alle kunstenaars die voor mij geschreven hebben, in woorden waarover ik niet beschik, maar die mij begrijpen, vanuit wederzijds respect. Omdat we denken in dezelfde taal (Carlijn Mens)

© Kunstvereniging Diepenheim 2012

Grotestraat 17

NL – 7478 AA Diepenheim

www.kunstvereniging.nl

